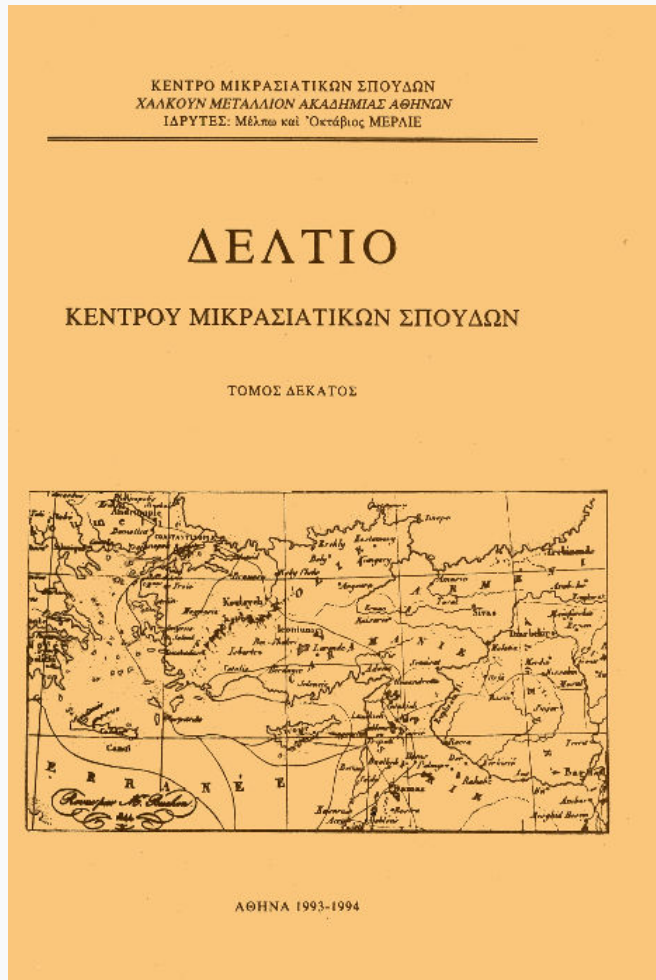

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 10 (1993)

Ελισάβετ Α. Ζαχαριάδου, Ιστορία και θρύλοι των παλαιών σουλτάνων (1300-1400)

Μαρία Στασινοπούλου

doi: [10.12681/deltiokms.105](https://doi.org/10.12681/deltiokms.105)

Copyright © 2015, Μαρία Στασινοπούλου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Στασινοπούλου Μ. (1993). Ελισάβετ Α. Ζαχαριάδου, Ιστορία και θρύλοι των παλαιών σουλτάνων (1300-1400). *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 10, 381–384. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.105>

Ἡ στάση αὐτὴ δὲν περιορίσει πάντως τὴν ἐπίδραση τῶν κειμένων τοῦ Rycaut στὴ διαμόρφωση τῶν ἀπόψεων κορυφαίων συγγραφέων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ ὅπως ὁ Locke, ὁ Montesquieu καὶ ὁ Gibbon. Χαρακτηριστικὸ τῆς ἔκτασης αὐτῆς τῆς ἐπιρροῆς ὑπῆρξε καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὁ μολδαβὸς ἡγεμόνας Δημήτριος Καντεμίρ, ποὺ δίκαια θεωρεῖται ὁ μέγιστος ρουμάνος συγγραφέας τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰώνα, μετέφρασε κατὰ λέξιν ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Rycaut, *The present state of the Ottoman Empire* (Λονδίνο 1667) τὴν ἔκτενη περιγραφὴ τῆς μωαμεθανικῆς θρησκείας σὲ σύγγραμμά του πᾶνω στὸ θέμα αὐτό. Ἡ δεσποινὶς Anderson προσφέρει στὸν μελετητὴ τοῦ ἔργου τοῦ Rycaut μεγάλη ὑπηρεσία μὲ τὸν λεπτομερῆ πίνακα τῶν ἐκδόσεων τῶν ἔργων του ποὺ παραθέτει σὲ Α΄ Ἐπίμετρο τοῦ βιβλίου της (σσ. 294-297). Τὸ ἔργο ὀλοκληρώνεται μὲ τὴν ἀνασκόπηση τῆς δράσης τοῦ Rycaut μετὰ τὴν ἀποχώρησή του ἀπὸ τὴ Σμύρνη, γιὰ τὴν ὁποία διατήρησε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἀμείωτα αἰσθητά «σεβασμοῦ καὶ στοργῆς», ὅπως ἐξομολογεῖται σὲ ἐπιστολὴ του τοῦ 1692.

Τὸ βιβλίον τῆς δεσποινίδος Anderson ἀποτελεῖ ἐξαιρετὴ συμβολὴ στὶς Μικρασιατικὲς σπουδὲς τόσο ὡς συνολικὴ σύνθεση καὶ ὡς πρότυπο ἀντίστοιχων μελετῶν, ὅσο καὶ γιὰ τὶς πολυποίκιλες νέες πληροφορίες ποὺ προσπορίζει στὴν ἔρευνα. Εἰδικότερα πολύτιμη εἶναι ἡ συνεισφορὰ τοῦ ἔργου στὶς Σμυρναϊκὲς σπουδὲς μὲ τὶς περιγραφὲς τῆς τοπογραφίας, τῆς πληθυσμιακῆς σύνθεσης καὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς Σμύρνης τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰώνα. Ἡ ἐρευνητικὴ πληρότητα, ἡ ὑποδειγματικὴ ἐπιστημονικὴ εὐσυνειδησία, τὸ κρυστάλλινο ὕφος καὶ ἡ ἱστορικὴ κρίση τῆς συγγραφῆς καθιστοῦν τὸ βιβλίον της κατὰ τὴ γνώμη μου τὴν καλύτερην ἐπιστημονικὴ μονογραφίαν στὴν περὶ Σμύρνης ἱστορικὴ βιβλιογραφία γιὰ δεκαετίες.

ΠΑΣΧΑΛΗΣ Μ. ΚΙΤΡΟΜΗΛΙΔΗΣ

Ἑλισάβετ Α. Ζαχαριάδου, *Ἱστορία καὶ θρόλοι τῶν παλαιῶν σουλτάνων (1300-1400)*. Ἀθήνα: Μορφωτικὸ Ἴδρυμα Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, 1991, 234 σσ.

Σὲ μιὰ ὅπως πάντα φροντισμένη ἔκδοση τοῦ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἡ Ἑλισάβετ Ζαχαριάδου παρουσιάζει στὸ ἑλληνικὸ κοινὸ τὸ χρονικὸ τοῦ Γιασῆ-Φακίχ, ὅπως αὐτὸ μᾶς σώζεται ἐνσωματωμένον στὸ ἔργο τοῦ Ἀσῆκ-Πασάζαντε, πολεμιστῆ καὶ χρονογράφου τοῦ 15ου αἰώνα. Ἡ ἀξία ὅμως αὐτῆς τῆς σημαντικῆς ἔκδοσης δὲν ἔγκειται μόνο στὸ δεύτερο μέρος τοῦ βιβλίου (*Τὸ χρονικόν*), τὴν ἐπιτυχημένη ἀπόδοση τοῦ κειμένου, ποὺ τὸ κάνει προσιτὸ ὄχι μόνο στοὺς ἱστορικοὺς ἀλλὰ καὶ στὸ εὐρύτερο κοινόν, ἀλλὰ καὶ στὴν ἔκτενέστατη φιλολογικὴ καὶ ἱστορικὴ εἰσαγωγὴ ποὺ προτάσσει ἡ ἐκδότις στὸ πρῶτο μέρος (*Ἱστορικὸ πλαίσιο*). Κα-

ταρχήν παρουσιάζει το χρονικό, τη μιὰ ἀπὸ τὶς δύο τουρκικὲς χρονογραφικὲς πηγὲς ποὺ διαθέτουμε γιὰ τὴν ἱστορία τῶν Ὀθωμανῶν τὸν 14ο αἰώνα καὶ τὸ ἐντάσσει μέσα στὸ εὐρύτερο πλαίσιο τῆς τουρκικῆς χρονογραφίας. Ἐπιπλέον χρησιμοποιοῦντας τὶς βυζαντινὲς πηγὲς διευκρινίζει τὶς πληροφορίες τοῦ Γιασχή-Φακίχ καὶ μᾶς δίνει μιὰ σύνθετη εἰκόνα τῆς συρρίκνωσης τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐπέκτασης στὸν 14ο αἰώνα, ἐποχὴ ποὺ ἡ συγγραφέας γνωρίζει καλὰ καὶ μὲ τὴν ὁποία ἔχει ἀσχοληθεῖ ἐπανειλημμένως.

Μετὰ ἀπὸ κάποιες γενικὲς πληροφορίες γιὰ τὶς ἐπαφὲς τοῦ τουρκικοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου μέχρι τὴν ἴδρυση τοῦ ἐμιράτου τοῦ Ὀσμάν (*Εἰσαγωγικά*) ἀκολουθεῖ μιὰ σύντομη εἰσαγωγή στὴν ὀθωμανικὴ ἱστοριογραφία, στὴν ὁποία ὑπογραμμίζεται ὁ προφορικὸς χαρακτήρας τῆς τουρκικῆς χρονογραφίας, χαρακτήρας ποὺ διατηρεῖται στὴ λαϊκὴ χρονογραφία καὶ μετὰ τὴν ἀνάπτυξη ἀπὸ τὸ 1500 περίπου μᾶς λόγιας ἱστοριογραφίας (*Α' Ἡ Ὀθωμανικὴ ἱστοριογραφία*). Τὰ κεφάλαια Β' καὶ Γ' τοῦ πρώτου μέρους εἶναι ἀφιερωμένα στὰ τουρκικὰ χρονικὰ τοῦ 14ου αἰώνα καὶ στὸ χρονικὸ τοῦ Ἀσὴκ Πασάζαντε, ὁ ὁποῖος χρησιμοποίησε μεταξὺ ἄλλων κειμένων καὶ τὸ χρονικὸ τοῦ Γιασχή-Φακίχ γιὰ νὰ συνθέσει τὸ ἔργο του. Πρέπει νὰ ὑπογραμμίσουμε ἐδῶ τὸν ἐπιτυχημένο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ συγγραφέας παρουσιάζει τὴ σύνθετη φιλολογικὴ ἱστορία τοῦ κειμένου χωρὶς νὰ προδίδει τὴν εὐανάγκαστη ἀφήγησή. Τὴν περιγραφή τοῦ χρονικοῦ τοῦ Ἀσὴκ-Πασάζαντε καὶ τὶς βιογραφικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν συγγραφέα του ἀκολουθοῦν τὰ ἐλάχιστα στοιχεῖα ποὺ διαθέτουμε γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Γιασχή-Φακίχ καὶ μιὰ πρώτη συνοπτικὴ παρουσίαση τοῦ χρονικοῦ του καθὼς καὶ τῶν ἱστορικῶν δεδομένων ποὺ ὡς ἓνα βαθμὸ θὰ πρέπει νὰ διαμόρφωσαν τὴ διήγηση καὶ νὰ καθόρισαν τὶς σιωπὲς τῆς. Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι ἡ ἀποσιώπηση τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὀθωμανῶν στὸν βυζαντινὸ ἐμφύλιο πόλεμο, τὴν ὁποία ἡ ἐκδότις ἀκολουθώντας καὶ προχωρώντας τὸν προβληματισμὸ τοῦ τούρκου ἱστορικοῦ Halil Inalcik ἐρμηνεύει ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐποχῆς στὴν ὁποία γράφεται τὸ χρονικὸ: πρόκειται γιὰ τὰ χρόνια μετὰ τὴν ἦττα τῶν Ὀθωμανῶν ἀπὸ τὸν Ταμερλάνο στὴν Ἄγκυρα (1402) ποὺ θεωρήθηκε ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὡς τιμωρία τῆς ἄνομης συνεργασίας τοῦ Βαγιαζήτ Α' μὲ τοὺς ἀπίστους στὴν προσπάθειά του νὰ καθυποτάξει τὰ ἐμιράτα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Σὲ ἓνα χρονικὸ ποὺ γράφτηκε γιὰ νὰ δοξάσει τὴν ἐντυπωσιακὴ ἄνοδο μιᾶς δυναστείας μὲ κοσμοκρατορικὲς ἀξιώσεις ἡ ἀναφορὰ σὲ ἀντιερ. συμμαχίες στὴν ἀρχὴ τῆς δυναμικῆς τῆς ἐπέκτασης δὲν εἶχε καμιά θέση.

Στὸ Δ' κεφάλαιο (*Ὁ Γιασχή-Φακίχ καὶ ἡ ἐποχὴ του*) ἡ συγγραφέας παρουσιάζει μὲ βάση τὴν ἔννοια τοῦ ἱεροῦ πολέμου (dijihad) καὶ τῶν συμπληρωματικῶν ἐννοιῶν τοῦ γαζή (gazi) καὶ τοῦ μάρτυρα (shahid) τὸ ἰδεολογικὸ πλαίσιο τοῦ χρονικοῦ τοῦ Γιασχή-Φακίχ καὶ μᾶς δίνει πληροφορίες γιὰ τὸ ὑπόστρωμα τῶν μύθων καὶ παραδόσεων ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀντλεῖ ὁ χρονογράφος γιὰ νὰ δημιουργήσει τὴν γενεαλογία τῶν ὀθωμανῶν σουλτάνων. Ταυτόχρονα παρουσιάζει τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς τουρκικῆς καὶ εἰδικότερα τῆς

όθωμανικής επέκτασης και υπογραμμίζει την άβεβαιοτητα που τυλίγει ακόμη και σήμερα την καταγωγή της δυναστείας του 'Οσμάν ή ακόμη και τόν βίο του 'Ορχάν, του όποιου τὸ έτος θανάτου ήταν ήδη άγνωστο στους τότερους χρονογράφους του τέλους του 15ου αιώνα. Τέλος μᾶς δίνει ένα μίτο για να προχωρήσουμε στην κατανόηση πλήθους στοιχείων στην αφήγηση του Γιαχσή-Φακίχ που ενώ μοιάζουν να βγαίνουν από τὸν κόσμο του παραμυθιοῦ (για παράδειγμα οί τρόποι παρείσφρησης στα κάστρα) παραπέμπουν στην ιστορική πραγματικότητα και μάλιστα στην άρχική κατάκτηση της υπαίθρου χώρας και την ακόλουθη πολιορκία τῶν ὄχυρων.

Στά τρία τελευταία κεφάλαια του πρώτου μέρους (Ε' 'Η Βιθυνία, ΣΤ' 'Η Θράκη, Ζ' *Οί νέοι κυρίαρχοι και οί παλαιοί κάτοικοι*) παρουσιάζεται η κατάσταση της ένδοχώρας που είχε χάσει πια την έπαφή με τὸ κέντρο και η διείσδυση τῶν 'Οθωμανῶν στην καρδιά της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Με τὰ εργαλεία του ιστορικοῦ ή συγγραφέας μᾶς βοηθάει να άντλήσουμε τὸ μέγιστο τῶν πληροφοριῶν από ένα κείμενο με τούς κώδικες της μεσαιωνικής χρονογραφίας και έκφραστικά μέσα που άγγίζουν τὰ ὄρια του θρύλου, δυσπρόσιτο στην πρώτη άνάγνωση. Πέρα από την ταύτιση τῶν τοπωνυμιῶν και την τοπογραφική έρμηνεία του χρονικοῦ, μᾶς παρέχονται έρμηνευτικά κλειδιά για να κατανόησουμε τις διάφορες μορφές συνύπαρξης τῶν χριστιανικῶν και ισλαμικῶν πληθυσμῶν τῶν περιοχῶν αὐτῶν. 'Η άνοχή, ή συνεργασία αλλά και ή ένεργή αντίσταση άπαντῶνται κατά τη διάρκεια του 14ου αιώνα και στη Θράκη και στη Βιθυνία και πρέπει να εξετάζονται πάντα και υπό τὸ πρίσμα τῶν νόμων του ίεροῦ πολέμου σχετικὰ με τις συνέπειες της κατάληψης μιᾶς πόλης μετά από αντίσταση. 'Όστόσο, ή άποξένωση της περιφέρειας από τὸ κέντρο, καθαρά πρακτική (έπικοινωνιές), αλλά και οικονομικοκοινωνική και ιδεολογική (βαριά φορολογία, δυσαρέσκεια εξαιτίας τῶν δυναστικῶν ἀλλαγῶν, σύγκλιση τῶν δύο ἐκκλησιῶν) και ή δυσπιστία —δικαιολογημένη ίσως— του κέντρου για τις τοπικές έστίες αντίστασης, δέν βοήθησαν την ὄλο και πιὸ αδύναμη ἄμυνα του Βυζαντίου. 'Εξάλλου ή έντονη παρουσία τῶν ισλαμικῶν μοναστικῶν ταγματῶν συνέτεινε στὸν γοργὸ έποικισμό της έρημωμένης υπαίθρου. Με έντυπωσιακή πυκνότητα που και πάλι ὁμως δέν επιβαρύνει τὸ ὕφος, ή συγγραφέας δίνει την εικόνα της ὄθωμανικής επέκτασης ὄχι μόνο από τη σκοπιά της πολιτικής ιστορίας αλλά και της οίκονομικής και κοινωνικής πραγματικότητας. 'Η γνώση της ιστοριογραφικής παραγωγής στο διπλὸ πλαίσιο της τουρκικής και της βυζαντινής και νεοελληνικής ιστορίας της δίνει τη δυνατότητα μιᾶς πολυπλευρης σύνθεσης.

'Η στρωτή μετάφραση, βασισμένη κυρίως στην έκδοση του Φ. Ν. Atsız (Κωνσταντινούπολη 1949) και έν μέρει στην έκδοση Giese (Λειψία 1929), διευκολύνει την άνάγνωση του χρονικοῦ και σώζει σε μεγάλο βαθμὸ τη γοητεία του πρωτοτύπου με την παρατακτική δομή του παραμυθιοῦ. Σ' ένα σύντομο κεφάλαιο ή μεταφράστρια εξηγεί τούς λόγους που ὕπαγόρευαν κάποιες επιλογές της. Τὸ ὑπόμνημα παρέχει πληροφορίες για τις γραφές τῶν

χειρογράφων και για έκδοτικά προβλήματα αλλά και για δυσεμφάνετα χωρία του κειμένου. Όπως και στο πρώτο μέρος ή συγγραφέας έχει συγκεντρώσει πλήθος πληροφοριών και παραπομπών στις πηγές και τη νεότερη βιβλιογραφία χωρίς να διογκώσει άδικαιολόγητα τις σημειώσεις.

Η βιβλιογραφία, ένα χρονολογικό διάγραμμα, ένα γλωσσάρι των όρων, δύο χάρτες (Βιθυνία και Θράκη) και ένα εύρετήριο ολοκληρώνουν το έργο της Έλισάβετ Ζαχαριάδου. Μία χρήσιμη προσθήκη στο εύρετήριο θα ήταν ίσως ή παράλληλη παράθεση τουρκικών και ελληνικών τοπωνυμίων, όπου ή ταύτιση είναι δυνατή.

Στο προλογικό της σημείωμα ή συγγραφέας μās ενημερώνει για τὸ ιστορικό τῆς ἔκδοσης. Ἡ ἀπαρχή τῆς βρίσκεται σ' ἕνα πρόγραμμα τοῦ Μ.Ι.Ε.Τ. ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Νίκου Σβορώνου —στὴ μνήμη τοῦ ὁποῦοῦ εἶναι ἀφιερωμένο τὸ βιβλίο— με στόχο τὴ σύνταξη συστηματικῆς βιβλιογραφίας γιὰ τὶς πηγές τῆς ἱστορίας τοῦ νέου ἑλληνισμοῦ. Θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργο νὰ ὑπάρξει συνέχεια στὴν ἐρευνητικὴ ἀλλὰ καὶ στὴν ἔκδοτικὴ προσπάθεια σ' αὐτὸ τὸ ὑψηλὸ ἐπίπεδο ποὺ κάνει προσιτῆς καὶ τὶς τουρκικὲς πηγές τῆς μεσαιωνικῆς καὶ νεότερης ἱστορίας μας στοὺς ἐρευνητῆς ἀλλὰ καὶ σὲ ἕναν εὐρύτερο κύκλο ἀναγνωστῶν.

ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Süraiya Faroqhi, *Herrscher über Mecca, Die Geschichte der Pilgerfahrt*, Μόναχο-Ζυρίχη Ἐκδόσεις Artemis, 1990, 351 σσ.

Ἀπὸ τὸ 1517, ὁπότε ὁ Σουλτάνος Σελῆμ Α' κατέκτησε τὴν Συρία καὶ τὴν Αἴγυπτο κι ἔγινε κύριος τῆς Ἀραβικῆς Χερσονήσου, οἱ Ὀθωμανοὶ ἐπωμίσθησαν τὴν εὐθύνη γιὰ τὴ διαφύλαξη τῶν δύο ἱερῶν πόλεων τῶν Μουσουλμάνων, τῆς Μέκκας καὶ τῆς Μεδίνας, κι ἀκόμα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν δρόμων ποὺ ὀδηγοῦν σ' αὐτῆς, καθὼς, σύμφωνα με τὸ Κοράνι, ὁ κάθε Μουσουλμάνος ὀφείλει, τουλάχιστον μιὰ φορὰ στὴ ζωῆ του, νὰ ταξιδέψει ἐκεῖ γιὰ προσκύνημα. Ἡ ὀθωμανικὴ δυναστεία ἐπωμίσθηκε ὡς τὸ τέλος αὐτὴ τὴν εὐθύνη καὶ τὸ 1900, ὅταν ἐπεκτείνονταν τὸ σιδηροδρομικὸ δίκτυο μέσα στὴν ἐπικράτεια τῆς, ὁ Ἀβδοῦλ Χαμίτ Β' ἀπόφασισε τὴν κατασκευὴ μιᾶς γραμμῆς με ἀφετηρία τὴν Δαμασκὸ καὶ κατεύθυνση τὴν Μεδίνα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν προσκυνητῶν. Τὸ ἔργο ἐντάσσεται στὴν πανισλαμιστικὴ πολιτικὴ τοῦ σουλτάνου καὶ οἱ Μουσουλμάνοι ὄλου τοῦ κόσμου ἔδωσαν τὸν ὀβολὸ τους γιὰ τὴν ὀλοκλήρωσή του.

Μολοντὴ ἡ συγγραφέας με τὴν ἔρευνά τῆς καλύπτει ὀλόκληρη τὴν παραπάνω περίοδο —καὶ μάλιστα προτάσσει μιὰ εἰσαγωγὴ σχετικὰ με τὸ προκόνημα κατὰ τὸν μεσαιῶνα— ἐπικεντρώνει τὴν προσοχή τῆς στὴ χρονικὴ